

Sygn. akt I C 1054/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Weronika Sikora

po rozpoznaniu 24 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. M. kwotę 5434,70 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1054/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. M., domagając się zasądzenia od niego kwoty 64.788,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 61.561,73 zł od dnia 8 lutego 2019 r. do dnia zapłaty, wnosząc nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwany w dniu 10 października 2017 r. zawarł z powodem umowę o kredyt gotówkowy, na podstawie której zobowiązał się do spłaty zadłużenia zaciągniętego. Wobec nieuregulowania zadłużenia wypowiedziała umowę i wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 9 maja 2019 r., orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania. W uzasadnieniu kwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podnosił, iż nie zawierał umowy z powodem, a nadto kwestionował skuteczność wypowiedzenia, podnosząc brak jego otrzymania. Wskazywał również na brak pouczenia w wypowiedzeniu o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na mocy art. 505³⁶ k.p.c. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku.

W piśmie procesowym z dnia 18 października 2019 r. pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia oraz kwestionował wyciągi z ksiąg rachunkowych powoda, wskazując, iż nie stanowi on dowodu na istnienie oraz wysokość zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października R. M. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.) umowę o kredyt nr (...) w kwocie 68.006,40 zł do dnia 10 października 2023 r. (§ 1 umowy).

Kredyt i odsetki spłacone miały być w 72 miesięcznych ratach równych (§ 6 ust.1 umowy).

W przypadku powstania zaległości w spłacie raty kredytu lub odsetek kredytobiorca był obowiązany do ich niezwłocznego uregulowania (§ 8 ust. 1 umowy).

Kredytobiorca zobowiązał się pokryć odsetki od należności przeterminowanych (§ 9 ust. 1 umowy).

Oprocentowanie należności przeterminowanych równe było stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie wskazanych w art. 481 § 2¹ k.c. Na dzień zawarcia umowy wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie była równa dwukrotności sumy wysokości stopy referencyjnej (...) 5,5 p.p., co stanowiło 14% w stosunku rocznym (§ 9 ust. 2 umowy).

Odsetki od należności przeterminowanych naliczane były według zasady określonej do naliczania odsetek od kredytu wykorzystanego, o której mowa w § 3 ust. 4, zgodnie z którą naliczanie odsetek odbywało się w oparciu o zasadę wyrażoną w postaci ilorazu 365/360 lub 366/360 w roku przestępnym co oznaczało przyjęcie faktycznej ilości dni w okresie obrachunkowym w stosunku do 360 dni w roku obrachunkowym (§ 3 ust. 4 umowy).

Bank mógł wypowiedzieć umowę o kredyt z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia (...) (§ 10 ust. 1 umowy).

dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami – k. 50-53,55 verte .

Kredyt został wypłacony R. M. w dniu 10 października 2017r.

dowód: historia spłat kredytu, k. 54 .

Pismem z dnia 18 grudnia 2018 r. (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. złożył R. M. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt, wskazując, iż łączna kwota zaległości na dzień 18 grudnia 2018 r. wynosiła 63.911,92 zł. Jako podstawę wypowiedzenia umowy i wezwania do spłaty całej wierzytelności Banku w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia wskazano art. 75 prawa bankowego.

dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 46-47.

Pismem z dnia 1 marca 2019 r. firma windykacyjna (...) Spółką Akcyjną wezwała pozwanego do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 65.280,72zł wynikającego z umowy kredytu (...).

dowód: wezwanie do zapłaty, k. 48-48 verte

W dniu 25 kwietnia 2019 r. wystawiony został wyciąg ksiąg rachunkowych (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., obejmujący łącznie kwotę 64.788,69zł, tj. należność główną (61.561,73 zł) i odsetki umowne w kwocie 3.226,96 zł (naliczone od dnia 11 sierpnia 2018 r. do 7 lutego 2019 r.) oraz odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 1.780,68 zł (naliczone od dnia 8 lutego 2019 r. do 25 kwietnia 2019 r.)

dowód: wyciąg z ksiąg Banku, k. 4 5

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły dokumenty przedłożone przez strony, niekwestionowane co do swej autentyczności i wiarygodności w toku sprawy i niebudzące w tym zakresie wątpliwości Sądu, z tym zastrzeżeniem, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych banku ma, na gruncie procesu cywilnego status dokumentu prywatnego (art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., prawo bankowe, tekst j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1876), a zatem, z mocy art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie objęte jego treścią.

W ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na naruszenie przez powoda dyspozycji art. 75c ust. 1, 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wskazuje art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Konsekwencją nieudowodnienia przez stronę określonego faktu są wynikające z tego skutki procesowe. Skutkiem nieudowodnienia przez powoda przesłanek powództwa jest jego oddalenie. W niniejszej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie z faktu wypowiedzenia pozwanemu umowy z dnia 10 października 2017r., tym samym, winien wykazać, iż wypowiedzenie to było skuteczne.

W ocenie Sądu, powód obowiązkowi temu nie sprostał. Podnieść należy, iż zgodnie z art. 75c ust. 1 - 3 ustawy Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.

W niniejszej sprawie przyczyną wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 10 października 2017 r. było zadłużenie z uwagi na brak spłaty przyznanego kredytu. Tym samym, w dacie wypowiedzenia umowy kredytu w przedmiotowej sprawie powodowy bank był zobowiązany do uprzedniego wdrożenia procedury wynikającej z przepisu art. 75c Prawa bankowego, przed wypowiedzeniem kredytu. Uwzględniając treść wspomnianego przepisu uznać należy, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. Zgodnie z określoną ustawą procedurą w pierwszej kolejności powód winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust 1-2 ustawy oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. W przypadku, gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Przepis art. 75 c ustawy Prawo bankowe stanowi w całości przepis semidyspozytywny. Może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy (np. przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie restrukturyzacji kredytu). (T. Czech w publikacji: Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, opublikowano: M.Pr.Bank. (...) -78).

Do akt sprawy powód złożył jedynie wypowiedzenie z dnia 18 grudnia 2018 r., które nie zawiera pouczenia o możliwości skorzystania z restrukturyzacji. Powód wprawdzie wskazywał, iż pozwany o takim uprawnieniu został poinformowany w wezwaniu do zapłaty z dnia 10 października 2018 r., jednakże takie pismo nie zostało załączone do akt sprawy. Wymienione zostało jako załącznik do pisma przygotowawczego z dnia 13 lutego 2020 r., jednakże nie zostało do niego dołączone. Na zobowiązanie Sądu do jego przedłożenia pełnomocnik powoda wskazał, jedynie, iż ostatecznym wezwaniem do zapłaty było pismo z dnia 10 października 2018 r. w dalszym ciągu nie przedkładając do akt sprawy brakującego załącznika w postaci omawianego pisma, ani innego, z którego wynikałoby wypełnienie przez powoda dyspozycji art. 75c Prawa bankowego.

W konsekwencji nie można było uznać, że cała zaległość, wynikająca z umowy kredytu (należność główna, odsetki) została skutecznie postawiona w stan wymagalności. Z tego też względu

Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy kredytu było przedwczesne, nie wywołało zatem skutków prawnych, a co za tym idzie, powództwo nie mogło zostać uwzględnione, o czym Sąd orzekł, na podstawie art. 75 c ustawy Prawo Bankowe a contrario, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi stronę powodową, jako przegrywającą sprawę w całości. Na koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika powoda w wysokości 5.400 zł określone w oparciu o przepis § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 poz. 1800) oraz poniesione koszty z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty złożenia korespondencji do Sądu w łącznej kwocie 17,70 zł.

Sygn. akt I C 1054/19

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)